

Dat was Pim Gras, dit is H III, NOS Jazz, MdR. De Geschiedenis van de Jazz, deel 36.

- laat 1 Cab Calloway and his Orchestra: Harlem Hospitality (Jimmy VanHeusen, A/1 - 2:23 - RCA LPM 10120 Jeanne ~~Arley~~ Arlen)
- Cab Calloway and his Cotton Club Orchestra op 21 september 1933 voor Victor in New York met "Harlem Hospitality", tekst van Jeanne Arlen, muziek van de Cotton Club huis-componist Jimmy VanHeusen, die niet meer in leven is, ~~hij is een tijd geleden abnormaal verleden~~ hij overleed in 1978. Harry White op trombone, en arrangeur Eddie Barefield-altsaxofoon. Het orkest, de oorspronkelijke Missourians, was nu puur begeleidings-instrument voor de leider, zanger en danser Cab Calloway geworden en zou in de geschiedenis van de jazz nauwelijks meer een rol spelen, ook al werd individuele musici als trombonist DePriest Wheeler, bassist Al Morgan en drummer Leroy Maxey door de critiek veel lof toegezwaard, binnen een half jaar al door de Europese scribenten vanwege een toernee hier, ~~de~~ Calloway en de band speelden van 9 t/m 16 februari 1934 in het Amsterdamse Carlton Hotel, en deden daarna één concert in het gebouw van K & W in Den Haag. Calloway's eerste optreden in New York was eind 1929 in de Connie's Inn revu 'Hot Chocolates', waarin Louis Armstrong de ster was. Voorjaar 1930 ging hij naar Los Angeles en Hollywood, zijn laatste platensession in New York was met een in '29 geformeerde band geleid door drummer Willie Lynch, de Blue Rhythm Band. Op de plaat werd het orkest 'Cocoanut Grove Orchestra' genoemd, en het allerlaatste stuk was "Tiger Rag".

- laat 2 Louis Armstrong a/h Cocoanut Grove Orchestra: Tiger Rag (LaRocca) 4/4 - 3:09 - CBS 88003
- Louis Armstrong-trompet en de Blue Rhythm Band olv. drummer Willie Lynch: "Tiger Rag", New York, 4 mei 1930 voor Okeh. Bobby Holmes-klarinet, Henry Hicks-trombone, Castor McCord-tenorsaxofoon. Nog datzelfde jaar voegde manager Irving Mills ook dit orkest aan zijn imperium toe, het werd nu 'Mills Blue Rhythm Band met trombonist Harry White en arrangeur/pianist Edgar Hayes als leiders. Een merkwaardig orkest dat, ongetwijfeld op initiatief van Mills, leunde op o.a. Cab Calloway successen, zangers dienden ^{voor} Louis Armstrong te imiteren. 18 juni 1931, toen inmiddels ene Bob Stephens als leider voor het orkest stond, werd voor Victor een stuk van Harry White opgenomen, "Moanin'".

- laat 3 Mills Blue Rhythm Band: Moanin' (Harry White, Irving Mills) B/4 - 3:17 - RCA Victor 741.045

"Lonesome nights", compositie en arrangement van Benny Carter waarin zijn specifieke manier van schrijven voor de saxofoons, 16 oktober 1933 in New York opgenomen voor Columbia/Okeh. Piano-solist: Teddy Wilson, Theodore Wilson, 24 november 1912 geboren in Austin, Texas. Hij studeerde in Tuskegee, ^{basie} ~~land~~ van de zwarte leider Booker T. Washington, niet alleen piano, maar ook viol, es-klarinet en hobo. Hij haalde zijn graad voor muziek aan Het Talladega College in Alabama. Als pianist begon hij beroepshalve in Detroit, 1929, speelde twee jaar bij Speed Webb, daarna bij Milton Senior in Toledo, Ohio, waar in 1910 Art Tatum geboren was, en vestigde zich toen in Chicago. Wilson speelde bij Erskine Tate, Eddie Mallory, Louis Armstrong en Jimmy Noone - toen haalde Carter hem voor zijn grote orkest naar New York. Nog twee stukken uit dezelfde session, nu: "Devil's Holiday", ook weer compositie en arrangement van Benny Carter die altsaxofoon speelt. Verder op tenor Johnny Russell, Bill Dillard-trompet, Keg Johnson-trombone en een van de eerste fluitsolos in jazz door Wayman Carver. 16 oktober 1933: de band van Benny Carter, ^{aan het} slot van deel 36 in de Geschiedenis van de Jazz, Mdr.

idem Benny Carter a/h Orchestra: Devil's holiday (Benny Carter)

A/6 - 3:05 - idem

0 0 0 0 0